

לPsiום הזמן

ק אליהו זומסנוזה
נולד ביום י' ח אלול
תש"ה 27.8.45
ונפל כולם כח איר
תשכ"ז 7.6.67
ס.א. 0494518

בטיסים וילצמן

בטיסים בולד וגדל בטבריה. הוא סיים את לימודיו בבייה"ס ע"ש "ארליך" ולמד עוד שנתיים בבייה"ס "התיכון בגליל". לאחר מכן נתקבל לפנימית צבאית טכнологית בתל-אביב ע"מ לרכש מקצוע מועיל לשימוש בעתיד הן אותו, והן את המדרינה".

עם סיום לימודיו בפנימיה גויס לצה"ל ושרת בחיל התותחנים. לאחר שהשתחרר משירותו בצה"ל, "התגillis" לעזרת המשפחה ברוכת הילדים, ועסק ביחד עם אביו בליטוש מרצפות ומוzaika.

בסוף חדש Mai 1967 נקרא בסיס לשירות מלאים במוחב שליד "גדות", אחד האזוריים המתוכננים ביותר בגבול הסורי. נסים שימש כאפסנאי הפלוגה ולעתים קרובות, תחת אש כבדה, היה עליו לטפל באספקה למוצב.

חברו יוסי בן-עדרא מספר:

שבועו השני ללחמה הוחמר המצב. הפגゾת הסוריות חזריפו. חילילינו נאלצו לבנות שעوت מרובות בשוחות הביטחון. אבוי הילתי מוביל את האספקה לפלוגות השובנות וביניהן גם לפלוגה של נסים. ההובללה היתה כרוכה בסכנת הפגゾת וצליפות. לא פעם היינו נאלצים, יחד עם אפסנאי הפלוגות, לרבות נסים זיל, לחפש מחסה אדרעי לפרקית מטעני האספקה.

באוטו בקר של ה-6 ביוני, התלבנו למטבח לאرومota בקר. הטורים, שהרגישו בדבר, פתחו בהפגזה מטוויה של כמה עשרות מטרים. חילילינו החלו להתפזר לעבר השוחות, אך נסים שהיה בין אחורי הילאים נפגע מפצע קטלני תוך כדי ריצעה אל השוחה.

נסים שכינויו מתוך חיבה "גונבי" היה אהוב על חבריו ועל כל אלה שהכירוו בשל תוכנותיו היפות: נכונות לעוזר לזרמת, יוזמה, מטיילות ושירפה לתמי פוטקט להתקדם ולקדם עמו את בני המשפחה. היה עלייז ושמח, שר ומנגן בשעותיו הפנויות.

אביו אומר עליו: "ימום שנולד נסים הבליא עמו אור הבית והאור גדולatto ביחס".

אך הנה בא הרגע המר, והאור כבה. הובא לקבורה בבית הקברות הצבאי בטבריה.

ניסים וייצמן

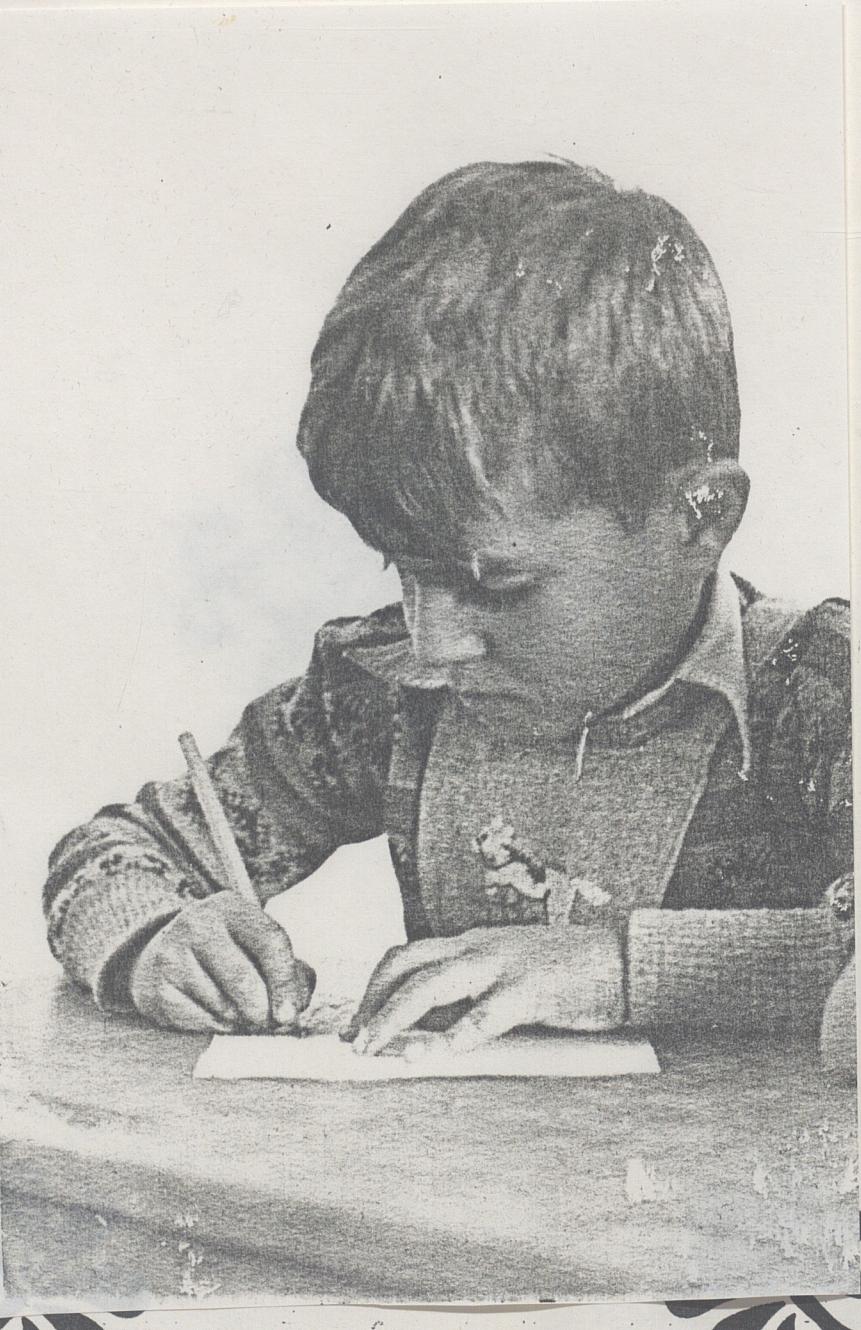
יליד 1945. בן בכור למשפחה פועלים ותיקה בטבריה. על אף מצבו החמרי הקשה, השתדל אבי — המפרנס היחיד למשפחה בת שמונה נפשות — להקנות לילדיו השכלה ולהכינם לקרה עתיד חברתי וחמרי טוב יותר.

נסים גמר י' כתות בבייה"ס התיכון והועבר לפנימיה צבאית לרכוש בה מקצוע „מוציא לו ולמדינה“. מהפנימיה גויס לצ.ה.ל. ושרת בחיל התותחנים.

עם שחרורו מצ.ה.ל. „גוייס“ לעזרתאביו בכלכלה המשפחה הגדולה והחל בעבודת יציקת אריחים (בלטוט) וליטושים.

שבוע האחרון לחודש מיי השנה, נקרא למילואים וחוצב בגליל העליון ליד גדור, הנקודה החמה ביוטר במערכה זו. הוא נתמנה לאפסנאי הפלוגה. במילוי תפקידו זה התעלם לעיתים קרובות ממסכנות, להן היה צפוי גוזו. עלייז ושם תמיד ובכל שיחת היה משבע מילוט דבדיחותא.

מי חברו יוסי בן עזרא:
שבוע השני הוחמר המצב. הפגזות הסורים תקפו
וחחריפו. חילינו נאלכו לבלות שעות מרובות בשוחות
הביטחון.

בילים ויצמן (בוני) שנפל במלחמת ששת הימים.לזכרו

הכרתי את בוני לפני כ-24 שנים, והוא היה אז עלה צעיר כבן 18. לפני גיוסו בעיר יפה תואר, אדום לחימט גבה קומה. שהקрайן זוהר סביבו. באותו תקופה הייתה חבר של אחותו מלכה. והיהתי בין בית שבמעט מידי עבר שהיה בבית המשפט. בית חם מאד וצנוע. בוני עבד אז עם אביו אליו בעבודות ליטוש זכוכית שהיה חוזר הביתה כלו מאובך ועייף אבל תמיד עם חיוך על הפנים. וברק זוהר בעיניו הוא אהב תלמיד להקנית את אחותו מלכה, אולם אהב אותה מאד. אני זוכר את התמונות של הדזר אלוויס פרסלי שהוא תלויות למרשותיו. אלויס היה אלילו של ניסים. עים גיוסו לצבא חלה נסיגת בעבודות הליטוש, כי הוא היה הרוח החיה בעבודה. לאחר שהחרורו מהצבא נרתם בוני מחדש בעבודות הליטוש, יחד עים אביו. וכך פועלים שכר. והפרק להיות למלווה מס 1 בכל אזור הצפון כולל הקיבוצים. הוא עבד בעיר טבריה, בגליל העליון, וכן בעמק הירדן. ושמו לך לפני. זכורני שהוא קנה את הטלוויזיה הראשונה בשכונת. וכל שכנים היו מצטופים, מיד ערב בבית משפט ויצמן. וצופים ייחדיו השולחן היה עמוס כל טוב. בוני קנה טנדר וכן וספה התקין טלפון בבית. זוכר אני שהורי העבודה היה מסתובב בעיר עם חבריו על הוספה כפרח רענן. בוני השבע את אחותו מלכה חברתי אז. להמתן רקiali. הוא הבטיח לבנות חבור וגז ועוד. הוא הבטיח להוריו שבудן זמן לא רב יוציאם מהבית היישן ויקנה להם בית חדש קרואו להם. ואז פרצה מלחמת ששת הימים, גויסנו למלחמה אני ובוני, כשנגמרה המלחמה ושוחררתי הגעתו הביתה. הגיעו אליו בשורת האיוב על נפילתו של בוני. קיבלתי אז הלם. ראייתי כיצד משפחה שלמה נחרשת מורלית ופיזית. בעיקר האם מסעודה, הבנתי אז שבפל האדם שהחזיק למשעה את כל המשפחה על הרגליים ועם נפילתו, נפלה גם עטרת ראש. התברר לי שלבוני הייתה חברה אמריקאית יהודיה והוא עמד להמתן. אולם לא זכה לכך עד היום מאנת האם מסעודה להאמין שאכן נפל בנה. ולא ישוב עוד, אין יותר דמעות בעיניה וברק החאים יהיה לה דער. מיד שנה נערצת בבית משפט ויצמן אזכרה לזכרו, של בוני וכולם מעלים זיכרונות על הפרט שנפל.

ביתי נסיה נקראת על שמו.

לא אשכחו לעד

לישם נאכו סיאם ניזו בז'יק".

לישם ותחמיו הרמיזה וגפינה.

לִים רַעַן

ניסים הוא אח של אימי הוא מה במלחמות שנות הימים בעודו בחור צעיר בקושי מלאו לו 21 שנים, אני אישית לא הכרתי אותו לא היחתי אפילו בתיכנון. אבל טיפרו לי עליו דברים כה נפלאים, שהיחתי יכולה להתגאות בו.

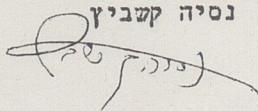
אני נקרתני על שמו נסיה בוגל זה הוא יקר לי מאד ואני מרגישו כחلك ממנו אפילו שלא הכרתי אותו, מספרים עליו שהוא בחור עטם לב זהב, היה עוזר לאנשים, כולם היו מוחפאים בו. הוא היה עוזר הרבה לטכתי להחמוד עם הסבל הרבה שעבר עלייה, לפפי שיצא למלחמה נתן לאימי שהיתה מסורתית כבוד אחרון ונשך את המזוזה למרות שלא האמינו. פעמים רבות אני שואלה את עצמי מדוע בן מדוע בחור זהב זהה עזב אותנו כל כך מהר היום יכול היה להיות איש עסקים גדול או חבל. כאשר ישבים אני וסבתמי בלבד בביתה היה מראה לי תמןונו שלו ויחד אנו בוכות. לאחר מותנו נונני מצב בריאותה של סבתמי החמיר מאוד היא נוחחה בעיניה מרוב הדמעות הרבות שהיו שוטפות אותה עיניה מרי יום ביום שבת טיפרה לי על היוםabo הודיעו על מותו. אני וסבתמי מבזים את האנשים שנוהגים כך כלומר: הובאה דיסקית חדשה ומזווחחת ושתר של כסף חדש ואמרו שאלה הסרידים שנוחרו מהפציו אפילו אל הקבר סבתמי לא ראתה שהкопיסו אותו כל יום מחדש סבתמי עוברת צער וייגז על מות בנה הוא כמה כואב להיות אם שפולה. כאשר אימי יצא עים אבי דוד זל ניסים אמר לה את החחני רק עם שלמה אף אחד אחר. ולפני שהוא מה אפילו קנה לאימי מחנה לחותנה חנור אפה ניסים היה הבכור בין אחיו DAG לכל מחסורים היה מנקה לסבמי את הבית ודנאג לה כל הזמן. יש לאימי אהוח שמה לילוי היא דומה שתי טיפולות מים לדוד שלי נונני היחתי רוצה שעכשיו היה כי להכיר אותו איזה בן אדם כדיוק הוא היה איזה מסכן אפילו ילדים לא זכה לראות בעודו בחיים سبحה שלו מספרה שהיה לו חברה אמריקנית והם עמדו להחחות שהיא שמעה מה הוא מכך בכתה בכרי רב וטה מהר מהארץ כדי לשכוח אותו

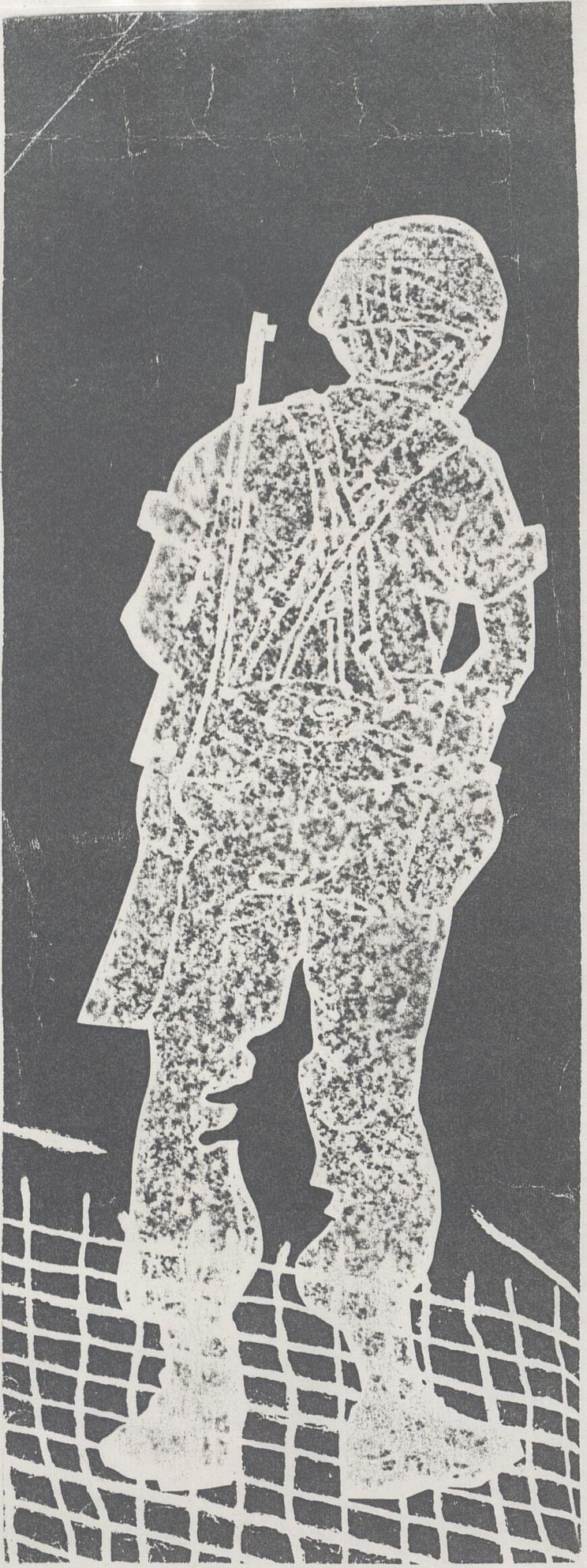
דברים אלו כתבה נסיה קשביין בת אחותו של הנפטר

מקווה אני שבעולם הבא כל המתים יקומו לתchia
ומקווה אני שלא יהוו עוד כאביך על אבדות
של יקרים וכל עם ישראל יהיה שלום
ויהיה בריא

יהי זכרו ברוך וכן זיכרם של יתר החיילים שניספו במלחמות ישראל.

נסיה קשביין

דרוזם / פנחת פרה

אישון עיניהם
לא עוד יתאזר
את בדור הטהר,
בי איבנער
רנטיב בעורויהם
לא עוד יגיה
בדור החמה
בי איבנער
והפרוי לחכם
לא עוד יערב,
בי איבנער.
וחמדון צערה
לא תלחתם בהם הדם,
בי איבנער.
ליד השולחן
נקד מקומפ,
בי איבנער.
אך דרוזם הטרבה
לא חתום לעודם,
היא לבצח
מהיה בקורבנו.

